

Jelena Lasan

Pesništvo, ta ganljivi izum

Človeštva!

1.

Moja ljuba vera v to pisanje
je telo, ki sem ga pravkar vzljubila
kot kolo besed
vsakič, ko razpadem
se na novo začenja
njegova narava odpiranja
(in so cvetovi še sladki)

Pesništvo!

T ganljivi izum človeštva
ki mu vedno znova nasedam
leži peščici
v očesu.

2.

Moja ljuba vera v to pisanje
je telo, ki sem ga zapustila
pred tremi leti
sem mu z ostrim
pogledom čez zobe
prerezala vrvi pisanja
da bi se začel v oblakih

a zaklad besedam ni nikoli dovolj
da bi ostal tam zgoraj
da bi samega sebe ljubil
moraš oditi
in se nekje na poti postarati.

3.

Moja ljuba vera v to pisanje
leži oddaljena nad obzorjem
in se spogleduje z mano – kot zvezdni utrinek
jo imenujem dolga brezčutna večnost
moje zrcalne notranjosti
stikalo dveh točk razuma
ki se prižiga in ugaša
brez opaznega dotika
je kot vedra noč nad temno gladino besed
kadar iščem vesla izgube.

4.

Moja ljuba vera v to pisanje
je orodje
oblikovano z rokami strasti
in kot kepo sonca bi jo lahko
zabrisala vate
če ne bi predstavljala vse te zasnove
in se iz cikla v cikel delila
z neskončnostjo senc
v odtis telesa
ki vedno za kratek hip obstane
na zraku.

Otok spominov

Kaj je dejal ta veliki mož?
Onkraj meja in onkraj sveta
se bo rodil še večji svet
in ptice se bodo v velikih jatah selile tja
novo drevo bo zraslo, katerega plodovi
bodo vpijali povsem nove okuse
in telo bo vnovič napeto od mladosti
padalo k vznožju nog
začarano.

Kaj je dejal ta veliki prerok?
Usta se nam bodo umazala
od velikih sadežev nas bo začelo dušiti
slab veter bo zapihal in le nekaj ptic
zveri bo ostalo
na ostrih skalnatih tleh se bo
postopno izgubil ves voh in sluh
v debelo vato se bo zavil starec
in nekoga bodo poklicali, naj ga
odvede domov.

Razglednica

Na otoku
so povsod galebi
in veter kar naprej nekaj odnaša.
Iz ravnovesja sem
in gneča za mano
je kot obraz urejenosti.
S prstom rišem zvezde
in ti obračam hrbet
zdaj v parku
zdaj na skalah.

V očetovem ateljeju

Tisti redki trenutki
ki so pustili tvoj pogled
globoko v začudenju

preveč spominja na dneve v vročini
zaprtih oken brez prezračevanja
z vonjem oljnih barv in terpentina

ki opazujejo, kako se muhe
plazijo po parketu
in diši vse po starih krpah
in platnih brez naslovov

umazanih kozarcev
gostih barv, preglasnih pesmi
večnega domotožja
ženskih aktov

je poletje v njegovem ateljeju.

Prostor odprte sreče

Okno odprte sreče!
Prostor, v katerega me je odnašalo sedem let
umetniške svobode
ki jo zdaj prebujam, s sapo govorjenja
premikam njene nadlahti, previdno
držim njeno toplo dlan
da bi jo dvignila nad ramena besed.

Brazilijska

Slonim ob zidu civilizacije
ki se odbija vate
kot žoga, na drugem koncu sveta
se postavljam na noge, v diagonali

mišice na nogah
se opiram na rob
in čutim
kako pada sonce na mednožje betona
lepljiv in težek je prah
ki ga nosim na sebi.

Gladina spominov

Ne spomnim se, da bi bil jezik človek
življenje včasih samo od sebe spi kot kamen

s težo mokrih okončin
da bi se ohranil nad gladino časa
se v polnosti potopljenih robov
zaveda
da je skoraj mrtva
širina sveta pred nami.